

RAZPRAVE V AMERIŠKEM SENATU O REFORMI PRISELJENSKE ZAKONODAJE V ZDA V OBDOBJU 2012–2013

Maja RAMOVŠ¹

COBISS 1.04

IZVLEČEK

Razprave v ameriškem senatu o reformi priseljenke zakonodaje v ZDA v obdobju 2012–2013

V prispevku so predstavljene ključne spremembe, ki so se na področju priseljenke zakonodaje zgodile v ZDA od predsedniškega mandata Billa Clintona do danes, ko je število nedokumentiranih priseljencev v ZDA preseгло enajst milijonov in je potreba po ureditvi sistema priseljevanja nujna tako z ekonomskega, varnostnega kot s socialnega vidika. Prispevek zato ponuja vpogled v analizo sprejemanja nove priseljenke zakonodaje v predsedniškem mandatu Baracka Obame ter v načrtovane spremembe sistema, sprejete v Senatu ameriškega Kongresa. V zaključku prispevka so tudi predvidevanja, kaj lahko pričakujemo v prihodnje, ko se bo aktualna razprava preselila v Predstavniški dom Kongresa.

KLJUČNE BESEDE: priseljevanje, ZDA, priseljenke zakonodaja, nedokumentirani priseljenci, reforma sistema priseljevanja

ABSTRACT

Debates in the U.S. Senate on Immigration Reform 2012–2013

The article provides an insight into United States' immigration system changes, from the times of Bill Clinton's presidency until today, when the number of undocumented immigrants in the U.S. has surpassed eleven million and the need to regulate immigration system is essential not only from an economic and safety but also from social point of view. Article's contribution is an analysis of the implementation processes of new immigrant legislation in the presidential mandate of Barack Obama and an overview of the planned legislation changes that were made in the U.S. Senate. In the conclusion, we also offer a forecast of what is to expect in the field of immigration legislation, once the debate is moved to the House of Representatives.

KEY WORDS: immigration, USA, immigration legislation, illegal immigrants, undocumented immigrants, immigration system reform

¹ Mag. politoloških znanosti, Filozofska fakulteta Univerze v Ljubljani, Aškerčeva cesta 2, SI-1000 Ljubljana, maja.ramovs@gmail.com

UVOD

Ljudje so v zgodovini priseljavanja v Združene države Amerike prihajali s podobnimi cilji in idejami o boljšem in svobodnem življenju v državi, ki temelji na vrednotah pravičnosti in enakosti ter omogoča priložnosti za dostojen socialnoekonomski položaj posameznikov. Trenutni sistem priseljavanja v ZDA je vse prej kot idealen: družine priseljencev so prisilno ločene, priseljeni nedokumentirani delavci dnevno izkoriščani, ljudje umirajo med poskusi prečkanja meja, nedokumentirani priseljenci so vsakodnevno diskriminirani, njihovo število pa je doseglo enajst milijonov.

Prenovljeni sistem priseljavanja bi ne uredil samo položaja številnih priseljskih družin, temveč bi se lahko zvišalo tudi število davkoplačevalcev, ameriška podjetja bi zaradi urejenega položaja priseljskih delavcev lažje zaposlovala in tekmovala na mednarodnem trgu, pa tudi registracija številnih nedokumentiranih priseljencev bi prispevala k varnosti ZDA. Potreba po ureditvi sistema priseljavanja je nujna tako z ekonomskega, varnostnega kot s socialnega vidika. Število priseljencev v ZDA je sredi devetdesetih let 20. stoletja postalo primerljivo s številom priseljencev v obdobju množičnega priseljavanja na začetku stoletja. ZDA so se tako v devetdesetih letih začele spopadati z izzivom, kako učinkovito regulirati priseljavanje ter ob tem čim bolj izkoristiti njegove pozitivne ekonomske in socialne vidike (Klemenčič 2010: 243).

Terminologija za označevanje priseljencev, ki so se v ZDA priselili nezakonito, se je ves čas spreminjala. Tako v zakonodaji kot v zakonodajnih predlogih se je med predsedniškima mandatoma Billa Clintona in George W. Busha uporabljal izraz 'nezakoniti priseljenci' – *illegal immigrants*, medtem ko administracija predsednika Baracka Obame uporablja izraz 'nedokumentirani priseljenci' – *undocumented immigrants*. To izrazoslovje je povzela tudi slovenska znanstvena publicistika (Medica 2007: 125; Pajnik idr. 2010: 158; Zavratnik 2010: 174).

REFORMA PRISELJENSKE ZAKONODAJE MED PREDSEDNIŠKIM MANDATOM BILLA CLINTONA

V drugi polovici devetdesetih let, ko je dobro ekonomsko stanje države terjalo konkretne spremembe v politiki priseljavanja in se je množici priseljencev pridružilo veliko število beguncev, je takratni predsednik ZDA Bill Clinton dejal:

Potrebujemo razumen pristop k reševanju problematike priseljavanja. Pristop mora biti odprt, nedogmatičen in nepristranski. Pri reševanju nezakonitega priseljavanja moramo biti trdni, a razumni. Poskrbeti moramo, da čim več priseljencev, ki želijo postati državljani ZDA, to lahko postane kar se da hitro, da lahko Američani vidijo, da je to del procesa ameriške zgodovine in da je to dobro za našo državo. (Presidential Campaign Websites 1996)

Predsednik Bill Clinton je 30. septembra 1996 podpisal zakon o reformi priseljavanja in odgovornosti priseljencev (Illegal Immigration Reform and Immigrant Responsibility Act 2006). Namen zakona je bil urediti položaj »nezakonitih«,¹ t. j. nedokumentiranih priseljencev. Po tem zakonu vsaka oseba, ki je nezakonito ostala v ZDA vsaj sto osemdeset dni, a manj kot eno leto, še tri leta po izgonu iz ZDA ni smela zaprositi za ponovni vstop v državo. Tisti, ki so nezakonito bivali v ZDA več kot leto dni, pa so morali ostati zunaj meja ZDA najmanj deset let, razen če so jih uradno pomilostili. Če bi se takšna oseba vrnila v ZDA brez pomilostitve, pa bi ji to onemogočilo, da bi za pomilostitev uradno zaprosila prej kot v desetih letih. To je dejansko pomenilo trajno prepoved zakonitega vstopa posameznika v državo. Te omejitve so veljale ne glede na to, ali je oseba imela zakonca in/ali otroke, ki so bili državljani ZDA. Pred uvedbo

1 Prevod izhaja iz naslova zakona, ki se glasi Illegal Immigration Reform and Immigrant Responsibility Act.

te reforme so takojšen izgon iz države omogočila le kazniva dejanja posameznikov, kaznovana s petimi ali z več leti zapora. V skladu s Clintonovim zakonom iz leta 1996 pa so postali tudi manjši prekrški, kot je kraja v trgovini, podlaga za izpolnjevanje pogojev za izgon iz države. Zakon je veljal tudi za tiste priseljence, ki so bili poročeni z ameriškimi državljanji oz. so imeli otroke z ameriškimi državljanstvom. Poleg tega se je zakon uporabljal retroaktivno tudi za vse tiste, ki so že bili obsojeni za kazniva dejanja, ki so zahtevala izgon iz države. To je vključevalo številne zakonite prebivalce ZDA, ki so storili prekrške že pred desetletji. Kljub razsodbi Vrhovnega sodišča leta 2001, ki je izvrševanje na podlagi retroaktivnosti ukinilo, je bil nadzor nad uporabo zakona šibak, zato se je kot tak še precej bolj intenzivno uporabljal po 11. septembru 2001 (Federation for American Immigration Reform 2008).

Kljub dejstvu, da je reforma vpeljala nekatere zelo stroge omejitve in predvsem možnosti za izgon nedokumentiranih priseljencev, kot posledica zakona ostaja dejstvo, da je bilo od leta 1996 iz države izgnanih več kot milijon nedokumentiranih priseljencev (Klemenčič 2010: 243).

Obdobje priseljske zakonodaje po septembru 2001

Leta 2000 se je z izvolitvijo George W. Busha Jr. zdelo, da bo njegova izvolitev nekakšna prelomnica v politiki priseljevanja v ZDA. O tem tudi piše v svoji knjigi spominov, kjer pravi:

Ko sem se potegoval za predsedniško mesto, je nezakonito priseljevanje postalo že resen problem, ki se je le še večal. Naša ekonomija je potrebovala delavce, a naši zakoni se niso učinkovito izvajali, človekove pravice pa so bile kršene. Zato sem se v svoji kampanji leta 2000 zavzel, da se bom lotil te problematike. Bil sem prepričan, da lahko poiščemo razumno rešitev, ki bo odražala naše nacionalne interese in obenem temeljila na naših vrednotah. (Bush 2010: 302)

Petintrideset let po zadnjih večjih spremembah sistema priseljevanja in po dveh desetletjih bolj samozavestnega, a predvsem neučinkovitega represivnega pristopa do politike priseljevanja je republikanski predsednik George Bush ponujal upanje, saj je priseljevanju pripisoval pomembne koristi za ameriško gospodarstvo. Zavzel se je za nov in obsežen program začasnih delavcev in prepoznal potencial latinskoameriških volilnih glasov. Vendar so po terorističnih napadih septembra 2001 propadla vsa prizadevanja za prenovu priseljske politike. Po septembru 2001 je Kongres sprejel vrsto strogih ukrepov za poostreitev varnosti na mejah, omogočil lažje zbiranje in izmenjavo informacij o domnevnih teroristih ter razširil vladna pooblastila za priprtje in izgon priseljencev (Rosenblum 2011: 1).

Teroristične napade 11. septembra 2001 so izvedli v ZDA povsem zakonito priseljeni arabski študenti. Zaradi zagotavljanja nacionalne varnosti ZDA so napadi v ospredje postavili potrebe po temeljitih spremembah odnosa oblasti do priseljevanja. Ustanovljeno je bilo Ministrstvo za domovinsko varnost, pod katerega so spadale tudi vse pristojnosti agencij, ki so se do nastanka ministrstva ukvarjala s priseljevanjem. Prvi sprejeti zakon je bil t. i. patriotski zakon iz leta 2001, katerega bistvo je bilo omogočiti sodelovanje različnih agencij v boju proti terorizmu. Povečal je zaupnost delovanja organov pregona in organov, ki nadzirajo priseljevanje, ter jim omogočil pripor in izgon priseljencev, osumljenih dejanj, povezanih s terorizmom. Leta 2003 je Ministrstvo za domovinsko varnost predstavilo načrt, imenovan Endgame, katerega glavni cilj je bil do leta 2012 iz ZDA izgnati vseh 12 milijonov nedokumentiranih priseljencev. Skladno z načrtom je bil njegov cilj razširjen tudi na »cilje, prvič izražene v zakonu iz leta 1978«. Poglavitni cilj tega načrta je torej bil »odstraniti vse odstranljive tujce«, vključno z nedokumentiranimi ekonomskimi priseljenici in s tujci, ki so storili kazniva dejanja, prisilci za azil ali potencialnimi teroristi (Klemenčič 2010: 243).

Nezakonito priseljevanje se je nadaljevalo kljub vsem poskusom, da bi ga omejili. George W. Bush je v svoji knjigi spominov opisal svoja prizadevanja za spremembe priseljske zakonodaje po terorističnih napadih. 15. maja 2006 je, prvič v zgodovini, na temo priseljevanja po televizijskih ekranih

nagovoril Američane z naslednjimi besedami: »Smo narod, ki temelji na zakonih in zato jih moramo izvrševati. Prav tako pa smo narod priseljencev in spoštovati moramo našo tradicijo, ki je okrepila našo državo na toliko različnih področjih.« Predstavil je tudi načrt, ki bi prenovil sistem priseljevanja in je temeljil na petih področjih: prenovi varnosti na mejah, programu začasnih delavcev, bolj strogemu nadzoru nad zaposlovanjem priseljskih delavcev, asimilaciji priseljencev z obveznim znanjem angleškega jezika ter ureditvi statusa skoraj dvajsetih milijonov nezakonitih² priseljencev. Deset dni po njegovem predlogu je bil osnutek zakona v Senatu tudi potrjen, a ta pozneje v Predstavniskem domu ni bil izglasovan (Bush 2010: 303–306).

Tako se je priliv nedokumentiranih priseljencev le še povečeval, ti pa so imeli tudi zelo malo možnosti, da bi v prihodnosti pridobili državljanstvo ZDA (le če bi ameriški Kongres sprejel zakon o pomilostitvi, podoben tistemu iz leta 1986) (Klemenčič 2010: 243).

SPREMEMBE PRISELJENSKE ZAKONODAJE MED OBEMA PRESEDNIŠKIMA MANDATOMA BARACKA OBAME

Barack Obama je že pred nastopom svojega predsedniškega mandata še v vlogi senatorja, skupaj s prihodnjim predsedniškim protikandidatom, republikanskim senatorjem Johnom McCainom ter z demokratskim senatorjem Edwardom Kennedyjem, odigral ključno vlogo pri podpiranju dvostrankarskih prizadevanj za prenovu sistema priseljevanja. Politična vizija in govori predsednika Baracka Obame v mnogih pogledih izhajajo iz ameriške zgodovinske simbolike, ki ji lahko sledimo v ameriški politiki – od ameriških sanj do ameriške družbe, utemeljene na narodu priseljencev. Njegova vizija politike priseljevanja temelji na pojmu t. i. zasluženega državljanstva. To vizijo deli s številnimi demokrati pa tudi republikanci, kot npr. s predhodnim predsednikom Georgom Bushem ml. Pojem zasluženega državljanstva izhaja iz ideje, da nedokumentirani priseljenci v ZDA zaslužijo priložnost, pot do državljanstva, če izpolnjujejo določene pogoje. Ti pogoji vključujejo dokaze, da so dobri delavci, da plačujejo globe zaradi kršenja zakonov o priseljevanju, da se naučijo angleški jezik in prestanejo preverjanje njihove preteklosti. Zasluženost državljanstva ne pomeni pomilostitve enajstih milijonov nedokumentiranih priseljencev v ZDA, pač pa jim ustvarja možnosti za pridobitev državljanstva. Kljub temu tako demokratska kot republikanska stran nasprotujeta odobritvi kakršnekoli vrste državljanstva nedokumentiranim priseljencem. Metoda za premagovanje omenjene ovire pri kampanji za reformo sistema priseljevanja v njegovem prvem mandatu je bila, da se je osredotočil na poostreitev varnosti na ameriško-mehiški meji. Prav vprašanje varnosti meja je bila za republikance priložnost pri izpostavljanju neučinkovitosti predsednika Obame (Dorsey, Diaz Barriga 2007: 90–91).

Predsednik Obama se je zato na svojem prvem obisku El Pasa na ameriško-mehiški meji, v drugi polovici prvega mandata, maja 2010, pohvalil s povečanjem števila mejnih patroljnih agentov, z obnovo meje, ki ločuje obe državi, ter s povečanim številom pregledanih tovorov. »Glede samega izvrševanja poostrenega mejnega nadzora smo storili več od tistega, kar je republikanska stran zahtevala zato, da bi podprla širšo reformo sistema priseljevanja,« je dejal predsednik Obama.

Toda čeprav smo odgovorili na njihove zahteve in pomisleke, slutim, da bodo nekateri še vedno želeli povečati zahteve. [...] Morda bodo sedaj zahtevali, da izkopljemo obmejni jarek. Morda bodo potem zahtevali aligatorje v jarku. Vprašanje pa ostaja, ali so tisti, ki so nasprotovali reformi v imenu zahtev po izvrševanju poostrenega mejnega nadzora, sedaj pripravljeni, da se usedejo za mizo in dokončajo začeto delo. (Obama v Foley 2013)

2 Zanimivo je, da nekdanji predsednik George W. Bush v svojih spominih uporablja izraz *illegal immigrants*, kot npr.: »I disagree ... There is a rational legal ground between granting and automatic path to citizenship for every illegal immigrant and a program of mass deportation« (Bush 2010: 303).

Obama je poudaril tudi časovno primernost in nujnost reforme v zaostrenih gospodarskih razmerah. Zatrdil je, da bi reforma pomagala h krepitvi srednjega razreda, saj bi se ta okrepil s številom nedokumentiranih delavcev, ki bi jim bil priznan položaj v zakonskih okvirih, ter s sposobnostmi priseljencev, ki so si izobrazbo pridobili na ameriških univerzah.

Republikanska stran je pričakovano spodbijala trditve predsednika Obame, da mu je uspelo učinkoviteje zavarovati mejne prehode. Pred volitvami leta 2012 so mu zato očitali taktično izigravanje priseljske politike pri prepričevanju vedno številčnejšega latinsko-ameriškega bazena volivcev. Z republikansko večino v Predstavniskem domu interesa za celovito prenovo zakonodaje in želenih sprememb predsednika Obame ni bilo. Predsednik Obama se je zato ob koncu svojega prvega mandata namesto na Kongres (kjer so se nekateri republikanci, ki so v preteklosti podpirali celovito prenovo sistema, svojo podporo umaknili) napotil k volivcem in se posvetil gradnji podpore reformi. »Prosim vas, da reformi oddate svoj glas podpore, Washington mora vedeti, da gibanje za reformo sistema obstaja in se krepí vse od vzhodne proti zahodni obali,« je še dejal v El Pasu (Obama v Foley 2013).

S tem je odgovoril latinsko-ameriški skupnosti, kjer so menili, da predsednik nikoli ni izpolnil svojih obljub iz prve predsedniške kampanje, da bo s prenovo priseljske zakonodaje začel v prvem letu svojega predsedovanja. Ta strategija mu je omogočila, da je izpostavil republikansko stran kot odgovorno za onemogočanje prenove priseljske zakonodaje ter zaradi tega tudi pridobil zelene glasove volivcev iz te skupnosti.

S takšnim osebnim pristopom je v drugi predsedniški kampanji prispeval h gradnji gibanja za podporo reforme, hkrati pa je tudi pritiskal na republikance. Volivce je še pozval, naj mu pomagajo pri oblikovanju vladne spletne strani za podporo reformi priseljevanja, ker verjame, da lahko volja ljudstva spodbudi razpravo o priseljski zakonodaji in izostrí področja, o katerih bi se obe stranki lahko strinjali (The Huffington Post 2011).

Med svojo kampanjo je večkrat dejal, da bo reforma sistema priseljevanja cilj njegovega drugega predsedniškega mandata. Priznal je svojo napako, da v prvem mandatu ni držal obljube, a je obenem za to delno okrivil tudi oviranje republikanske strani.

V drugem predsedniškem mandatu se je stanje spremenilo. Republikanski predsedniški kandidat Mitt Romney je v svojem nagovoru na Floridi, pred volitvami junija 2012, nekoliko omilil svoje stališče glede priseljevanja ter spremenil retoriko, s katero je zmagal v boju za izbor republikanskega predsedniškega kandidata. Obljubil je, da bo v svojo politiko, če bo izvoljen, vključil nekatera področja za pomoč priseljencem in njihovim družinam, obenem pa je še vedno pozival ljudi, naj v državo ne vstopajo nezakonito.

Reforma sistema priseljevanja ni le moralni imperativ, temveč ekonomska nuja. Republikanci in demokrati zmoremo najti skupno pot, to dolgujemo samim sebi kot Američanom, in s tem zagotovimo, da bo naša država še vedno dežela priložnosti. Tako za tiste, ki so bili tu rojeni in za tiste, ki delijo naše vrednote in spoštujejo naše zakone. (Romney v Parker, Gabriel 2012)

Kljub temu je Mitt Romney leta 2012 volitve izgubil tudi zato, ker je prejel le okoli 27 odstotkov glasov latinsko-ameriške skupnosti, kar je bil še manjši odstotek glasov, kot so jih republikanski predsedniški kandidati prejeli na volitvah v letih 2008, 2004 in 2000. Številni latinsko-ameriški volivci so podpirali celovito reformo sistema priseljevanja in so jih zato mnenja republikancev odvrnila od glasovanja njim v korist. Prišlo je tudi do širše podpore državljanov za reformo sistema priseljevanja, saj so ankete pokazale, da kar dve tretjini Američanov verjame v reformo sistema in da bi priseljevanje moralo biti prednostna naloga med drugim mandatom predsednika Baracka Obame (Foley, Stein 2012).

Konec januarja 2013 je predsednik Obama v Las Vegasu nagovoril Američane ter poudaril potrebo po celoviti reformi sistema priseljevanja. Obljubil je, da bo predlog prenovljenega zakonodajnega predloga poslal v obravnavo v Kongres in vztrajal pri glasovanju, tudi če prizadevanja republikancev in demokratov ne bi obrodila sadov. »Danes sem tu zato, ker je prišel čas za razumsko in celovito reformo

sistema priseljevanja. Čas je zdaj,« (Obama v Foley 2013) je dejal, obkrožen z množico zagovornikov reforme in priseljencev. Nato je skupina osmih senatorjev – štirih demokratov in štirih republikancev – aprila 2013 predstavila zakonodajni predlog za reformo sistema priseljevanja. Kljub številnim podrobnostim, ki bi jih bilo treba doreči, so se strinjali o naslednjih področjih: o nujnosti vzpostavitve načina, kako naj nezakoniti priseljenci pridejo do državljanstva, o izboljšanju učinkovitosti sistema zakonitega priseljevanja, o večjem uresničevanju zakonodajnih predpisov v praksi ter povečani varnosti na mejah. Načrti in pričakovanja predsednika Obame glede reforme so se bolj ali manj ujemale z načrti skupine osmih, prioriteta vseh pa je bila zagotovitev pridobitve državljanstva nedokumentiranim priseljencem, ki trenutno živijo v ZDA. Predlog zakona o reformi sistema je bil z dopolnjenimi amandmaji 27. junija 2013, po manj kot enomesečni razpravi, z oseminšestdesetimi glasovi za in dvaintridesetimi glasovi proti v Senatu tudi potrjen in poslan v obravnavo Predstavniškemu domu Kongresa.³ Predsednik Obama od potrditve predloga zakona v Senatu vztrajno poziva tudi Predstavniški dom, da podpre prenovo sistema priseljevanja ter da se loti reševanja celovito, z reformo in ne le s posameznimi zakoni, ki bi urejali le določena področja (Foley 2013).

Obama v svojem vztrajanju in v prizadevanjih za celovito prenovo sistema ni sam, saj se z njim strinja večina demokratov in precejšnje število republikancev. Zaradi retorike nekaterih republikancev, ki skušajo reformo povezati s predsednikovim imenom, pa sam procesa sprejemanja zakonodaje ne poskuša preveč vidno usmerjati, saj to daje priložnost nasprotnikom reforme, da z izgovorom o njegovi vpletenosti onemogočijo sprejetje zakonodaje (Newell 2013).

Vsekakor bo potrebnih še veliko kompromisov, truda in volje obeh strank, da bi na koncu reformo potrdili tudi v republikansko večinskem Predstavniškem domu Kongresa, ki pripravlja svojo različico predloga zakona in se nagiba k postopnemu sprejemanju predpisov, ki bi urejali posamezna področja (Foley 2013).

RAZPRAVE V SENATU V 113. SKLICU KONGRESA PRED SPREJETJEM PREDLOGA PRISELJENSKEGA ZAKONA

Ameriški senatorji 113. sklica Kongresa so 7. junija 2013 začeli razpravljati o obširni prenovi sistema priseljevanja tujcev v ZDA. Za osnutek in predstavitev zakonodajnega predloga celovite prenove sistema priseljevanja je bila odgovorna skupina osmih senatorjev, štirih republikancev in štirih demokratov (senator Michael Bennet iz Kolorada, demokratski senator Richard J. Durbin iz Illinois, republikanski senator Jeff Flake iz Arizone, republikanska senatorka Lindsey Graham iz Južne Karoline, republikanski senator John McCain iz Arizone, demokratski senator Bob Menendez iz zvezne države New Jersey, republikanski senator Marco Rubio iz Floride in demokratski senator Chuck Schumer iz zvezne države New York. Skupina osmih senatorjev je spisala prvi osnutek zakonodajnega predloga in si prizadevala združiti republikanska in demokratska stališča na najbolj spornih področjih priseljevanja ter tako ustvariti pogoje za celovito prenovo sistema priseljevanja.

Voditelj demokratske večine v Senatu, senator Harry Reid, je v svojem uvodnem nagovoru pohvalil zakonski predlog in s tem odprl razpravo. »Naš sistem ne deluje in treba ga je popraviti,« je dejal senator Reid. »Razveseljivo je videti elan pri sprejemanju paketa reform, temelječega na razumu, ki bo pripomogel k večji varnosti naše države in pomagal enajstim milijonom nedokumentiranih priseljencev zaživeti po predpisih« (Reid 2013: 3997).

Medtem ko je Reid dejal, da pričakuje, da bo končno glasovanje o zakonodajnem predlogu pred 4. julijem 2013, je republikanski senator iz Alabame, Jeff Sessions, glavni nasprotnik zakona, poudaril,

3 U.S. Senate. 113th Congress, 1st Session. »Border Security, Economic Opportunity, and Immigration Modernization Act-Continued,« *Congressional Record* 159, No. 94, Pt. 12: str. 5357 (27. junij 2013).

da številni Američani nasprotujejo ideji podeljevanja državljanstva tistim, ki so v ZDA prišli nezakonito. »Prepovedano je najeti vodnika, nezakonito prestopiti mejo in nato čez osemnajst mesecev zahtevati ameriško državljanstvo,« je dejal Sessions. »To ni zakonito« (Sessions 2013: 4007). Avtorji predloga zakona so zatrjevali, da bi zakon predpisoval, da bi morali tisti, ki so v državi nezakonito, plačati globo, davke in nato še več let čakati na priložnost za državljanstvo, obenem pa bi na mejah poostriili nadzor nad vstopom v državo. Vendar pa so nasprotniki zakona kljub temu opozarjali na dejstvo, da bi predlog zakona dejansko pomenil pomilostitev nezakonito prisotnih posameznikov in bi tako še več posameznikov spodbudil, da bi skušali prečkati mejo v upanju za boljši jutri.

Floridski republikanski senator Marco Rubio, eden izmed članov skupine osmih, je poudaril tudi dejstvo, da ameriški sistem priseljevanja ni kos izzivom 21. stoletja ter da je pomembno za konkurenčnost ameriške družbe v svetovnem gospodarstvu vzpostaviti delujoč sistem priseljevanja. Opozoril je na zaposlene v tehnološkem sektorju ter športnike, košarkarje, katerih vprašljiv pravni položaj bi jih lahko prisilil, da bi morali oditi drugam (Rubio 2013: 4081). Demokratični senator iz Virginije, Tim Kaine, je v luči sprejetja predloga zakona zaprosil, da poda svoj govor v španskem jeziku, kar je za Senat zelo redko. Tako je celoten govor prebral v španskem jeziku, zapisnik senatnega govora pa vsebuje tudi angleški prevod (Kaine 2013: 4083).

Eden izmed najglasnejših nasprotnikov prenove sistema priseljevanja, republikanski senator Ted Cruz (ki je znan po tem, da nasprotuje vsemu, kar ima možnost potrditve v Senatu), je v televizijskem intervjuju za ABC News poudaril, da je predsednik Obama glavna ovira za celovito reformo priseljevanja: »Največja ovira za potrditev reforme priseljevanja, ki bi temeljila na razumu, je predsednik Barack Obama. Pot do državljanstva najbolj razdvaja sprejemanje tega zakona in Bela hiša vztraja na tem,« je dejal Cruz (Zeleny idr. 2013).

Razprava v Senatu je trajala vse do 27. junija 2013, ko je bil zakonodajni predlog z dodatnimi amandmaji z glasovanjem v Senatu tudi sprejet. Sprejetje predloga zakona v Senatu, ki bi reformiral priseljsko zakonodajo, je bil nedvomno plod prizadevanj skupine osmih demokratičnih in republikanskih senatorjev ter njihovega načrta združitve različnih mnenj v kompromisno celoto.

ANALIZA ZAKONODAJNEGA PREDLOGA IN SPREMEMB, SPREJETIH V SENATU V 113. SKLICU KONGRESA

V Senatu sprejeti zakonodajni predlog obsega 1.198 strani in ureja številna širša področja: pot do državljanstva, poostriitev mejnega nadzora, izboljšanje pravic delavcev priseljencev in vzpostavitev sistema za delodajalce, zagotavljanje delovnih viz za konkurenčnost ameriškega gospodarstva ter socialno in sodno varstvo priseljencev.

Pot do državljanstva

Predlog zakona omogoča pridobitev državljanstva številnim od okvirno enajstih milijonov posameznikov brez zakonitega statusa. Tistim, ki so v ZDA vstopili pred dopolnjenim šestnajstim letom, v ZDA končali srednjo šolo (ali opravili maturo) in končali vsaj dva letnika fakultete oz. štiri leta služili v vojski, bi bilo z reformo omogočeno pridobivanje državljanstva po zelo hitrem postopku. Po pridobitvi začetnega statusa, ki bi trajalo pet let, bi ti kandidati lahko zaprosili za zakonito stalno bivališče in hkrati tudi državljanstvo. Enako bi po hitrem postopku lahko za zakonito stalno bivališče zaprosili tudi kmetijski delavci. Reforma nadalje predvideva ukinitve vizumskih omejitev zakoncem in otrokom posameznikov z zakonitim stalnim prebivališčem zgolj na podlagi samovoljnega odločanja uradnikov. Omogoča, da bi določeni izgnani posamezniki zaprosili za oprostitev in bi se lahko vrnili v ZDA, predvideva pa tudi

delovne vizume za nekatere začasne delavce med obdobji pomanjkanja delovne sile in jim omogoča zaprositi tudi za zakonito stalno bivališče. Zakonci bi se lahko pridružili skrbniku družine in tako prejeli dovoljenje za delo. Dejansko reforma določene točke sicer še vedno slabo ureja. Pot do državljanstva bi tako za večino priseljencev trajala trinajst let; deset let registriranega začasnega statusa priseljenca in še tri leta statusa z zakonitim stalnim bivališčem. Poleg tega reforma vključuje stroge pogoje za pridobitev začasnega statusa, vključno s plačilom odmerjene zvezne davčne obveznosti, potrdilom o nekaznovanosti⁴ ter pogojem prihoda v ZDA pred 31. decembrom 2011. Če bi prosilci za državljanstvo želeli ohraniti urejen oz. zakonit status, bi morali dokazovati, da bodisi ohranjajo redno zaposlitev (obdobje brezposelnosti ne bo smelo biti daljše od šestdeset dni), da imajo povprečni dohodek ali sredstva višja od zveznega praga revščine in da so vpisani v izobraževalne tečaje. Denarne globe vključujejo plačilo tisoč ameriških dolarjev pri vlogi za začasni status in tisoč ameriških dolarjev pri vlogi za zakonito stalno bivališče. Ob tem višina prijavnine še ni določena. Da bi sploh bili upravičeni do zakonitega stalnega bivališča, pa bi se morali prosilci vpisati v tečaj angleščine. Odpravila bi se tudi možnost državljanov ZDA, da bi poskrbeli za državljanstvo svojih odraslih poročenih otrok, starejših od enaintrideset let, ter bratov in sester (S.744 An Act 2013: 137–241).

Dostop do socialnega varstva in sistema izobraževanja

Senatni predlog bi omogočal dostop do zveznega sistema, ki hkrati omogoča delo in študij, in do zveznih študentskih posojil mlajšim in začasnim priseljenkim delavcem, čeprav ti še vedno ne bi izpolnjevali pogojev za prejem »zvezne donacije Pell«⁵, dokler ne bi pridobili zakonitega stalnega bivališča. Omogočen bi bil tudi dostop do zvezne pomoči javnega stanovanjskega sklada za usposobljene priseljence, ki so žrtve družinskega nasilja. Na drugi strani bi bil priseljenecem z začasnim bivališčem onemogočen dostop do zveznih pomoči, vključno s storitvami »Medicaid«⁶ in pomoči z boni za prehrano. Ti priseljenci še pet let po odobritvi zakonitega stalnega bivališča ne bi mogli dostopati do omenjenih zveznih storitev in do njih ne bi imeli pravice celih petnajst let. Priseljenci z začasnim bivališčem prav tako ne bi imeli pravice do subvencij za zdravstveno zavarovanje. Imetniki turističnih, poslovnih in študentskih viz pa bi bili prav tako izključeni iz programov, ki urejajo zdravstveno zavarovanje (S.744 An Act 2013: 343–514).

Pravice delavcev

Zakonodajni predlog Senata bi na področju pravic delavcev zagotovil ustrezne postopke pri najemanju in s tem posledično zaščitil delavce, državljanke ZDA in zakonite priseljence, ki so bili oškodovani zaradi napake v sistemu elektronskega preverjanja upravičenosti zaposlitve.⁷ Predvideva pa tudi kazni za delodajalce, ki bi skušali zlorabiti ta sistem upravičenosti zaposlitve. Uveljavile bi se pravice delavcev, saj bi bili neporavnana plačila in preostale morebitne neporavnane obveznosti krite ne glede na posameznikov priseljenki status. Razširile bi se tudi pravice za tiste delavce – priseljence, ki so doživeli grožnje maščevanja ali zlorabe na delovnem mestu. Imetnikom vizumov bi bilo omogočeno, da bi poiskali delo pri registriranih delodajalcih, poleg tistih, ki bi jih neposredno sponzorirali, tako da za ohranitev statusa priseljenca ne bi bili popolnoma odvisni samo od sponzorskega delodajalca. Vsi delodajalci bi morali,

4 Obstajala bo evidenca točno določenih kaznivih dejanj in prekrškov, ki jih prosilci ne bodo smeli zagrešiti.

5 »Federal Pell Grant« je donacija, ki se razlikuje od posojila v tem, da njeno vračilo ni nujno. Zvezna Pell donacija je običajno podeljena le dodiplomskim študentom, ki še niso diplomirali.

6 »Medicaid« je program za socialno in zdravstveno varstvo za družine in posameznike z nizkimi dohodki.

7 Gre za t. i. »Electronic Employment Verification System«, sistem, preko katerega delodajalci preverjajo upravičenost zaposlitve priseljenkih delavcev.

da bi preverjali upravičenost zaposlitve novih delavcev, uporabljati sistem elektronskega preverjanja upravičenosti zaposlitve delavcev EEVS. Ta sistem bi se uvajal postopno, glede na velikost delodajalca. To bi sicer lahko povzročilo, da bi državljani ZDA in do zaposlitve upravičeni priseljenci izgubili zaposlitev, saj ta sistem povzroča dodatne stroške delodajalcem in sili delavce v sivo ekonomijo. Elektronsko preverjanje upravičenosti zaposlitve delavcev pa obenem ne preprečuje zlorab delodajalcev pri izigravanju sistema in izkoriščanju delavcev. Uvedene bi bile nove, strožje kazni za dejanja, kot so zloraba številke socialnega zavarovanja ali potnega lista. Tisti, ki bi zagrešili tovrstne zlorabe zato, da bi prišli do dela, bi bili lahko izgnani iz države. Posamezniki, ki bi jim bil priznan začasni status bivališča, in tisti, ki bi prekoračili trajanje veljavnosti vizuma, brez dovoljenja za delo ne bi mogli zahtevati kritja za socialno varnost za katerokoli četrtletje med letoma 2004 in 2014 (S.744 An Act 2013: 514–571).

Mejni nadzor

Senatni predlog vpeljuje uporabo sile in dodatno usposabljanje za ameriško mejno patroljo ter predpisuje preiskavo vseh mejnih incidentov z uporabo sile. Vključuje pritožbene postopke za kršitve državljanskih in človekovih pravic. Zveznim organom kazenskega pregona in mejnemu osebju prepoveduje diskriminacijo na podlagi rase pripadnosti. Zahteva uvedbo zdravstvenih standardov za otroke v mejnem priporu in razširjeno usposabljanje mejnih agentov. Usposabljanje bi vodili zunanji strokovnjaki za državljanske in človekove pravice, varstvo otrok in družinskega prava. Po mnenju Nacionalnega centra za priseljsko zakonodajo zakonodajni predlog kljub dobrim določbam namenja ogromno, nepotrebno vsoto denarja, šestinsštirideset milijard dolarjev za implementacijo sprememb za poostreitev mejnega nadzora, medtem ko se morajo druge zvezne agencije in storitve spopadati z zmanjševanjem proračunskih sredstev. Menijo še, da mejni ukrepi tudi militarizirajo mejo, škodujejo okolju in ogrožajo zdravje in varnost obmejnih prebivalcev ter da bi bil potreben najem najmanj devetnajst tisoč dvesto dodatnih mejnih agentov (kar je skoraj dvakratno trenutno število agentov), po nekaterih ocenah je to strošek v višini trideset milijard dolarjev.

Zasledovani cilj je ujeti devet od desetih priseljencev, ki bi skušali nezakonito vstopiti v državo ob južni meji. To pomeni tudi preko tisoč sto kilometrov dodatnih ograd vzdolž južne meje in zaradi tega povečano količino tehnoloških pripomočkov, letal in druge opreme, ki bi bila namenjena spremljanju celotne južne meje. Na južno mejo bi se napotilo celo nacionalno gardo. Mejni kontrolni organi bi na južni meji lahko izvedli preiskavo brez sodnega naloga v obsegu 100 milj od meje (na severni meji je preiskava brez sodnega naloga dovoljena le v obsegu 25 milj od meje) (S.744 An Act 2013: 73–137).

Dostop do sodnega varstva

V senatnem predlogu je predvidena tudi vzpostavitev sistema, v katerem bi oseba, ki ji ne bi bil dodeljen status registriranega začasnega priseljence ali bi ji grozil preklic statusa, imela devetdeset dni časa, da se pritoži na odločitev. V času do razrešitve pritožbe pa osebi tudi ne bi grozila deportacija. Poleg tega bi bil omogočen tudi ponovni pregled poskusa zavrnitve ali preklica začasnega statusa na zveznem okrožnem sodišču. Omogočeno bi bilo pravno zastopstvo, pravica do zagovornika v postopkih izгона iz države, in sicer za otroke brez spremstva, za ljudi z duševnimi motnjami in druge ranljive osebe. Predvidena je tudi odprava enoletnega roka za vložitev prošnje za azil. Na drugi strani reforma ne upošteva državnih in lokalnih zakonov in pravilnikov, ki temeljijo na diskriminaciji na podlagi rase in videza, in ne odvrča od uzakonitve prihodnjih tovrstnih lokalnih zakonov. Kot »hujši zločin« priseljencev smatra tudi dejanja, ki vključujejo tri obsodbe vožnje pod vplivom alkohola, vključno s prekrški. Ljudje, ki bi zagrešili hujše zločine, pa bi bili skoraj samodejno izgnani iz države. Ne bi imeli nobene možnosti opustitve izгона iz države, prav tako ne bi imeli možnosti sebi v prid predstaviti pozitivne dejavnike,

kot so rehabilitacija, družinske vezi itd. Višje bi bile kazni za nezakonit vstop in nezakonit ponovni vstop v državo, niso pa spremenjena obstoječa pravila, ki prepovedujejo ponudnikom brezplačnih pravnih storitev (ki prejema zvezna sredstva), da bi pomagali priseljencem pri pridobivanju statusa začasnega bivališča (S.744 An Act 2013: 343–514).

Analizirani zakonodajni predlog je prestal obravnavo v Senatu, a je sedaj na vrsti še bolj nujna razprava v Predstavniskem domu Kongresa. Kongresniki so že obljubili, da bodo predstavili svoje načrte za reformo priseljavanja v ZDA in da jim bolj ustreza postopno sprejemanje posameznih zakonov, ki bi ločeno urejali področja. To pa vsekakor ni cilj niti predsednika Obame niti senatorjev, ki so s sprejetjem zakonodajnega predloga v Senatu že sedaj dosegli zgodovinsko priložnost celovite prenove sistema. Dejstvo je, da bodo nekakšne spremembe vsekakor potrebne in seveda bo Predstavniški dom spremembe tudi potrdil, vprašanje pa ostaja, v kolikšni meri bodo te odražale cilje predsednika Obame in Senata.

PERSPEKTIVE SPREJEMANJA PRISELJENSKE ZAKONODAJE V PRIHODNOSTI

Čeprav je tematika priseljavanja v primerjavi z drugimi aktualnimi tematikami, kot so npr. ekonomija, delovna mesta, deficit, zdravstveno varstvo, za Američane manj pomembna, se večina kljub temu strinja, da je nova zakonodaja, ki bi uredila priseljavanje, nujna. In medtem ko se zdi, da senatni predlog priseljskega zakona čaka na svojo usodo v Predstavniskem domu Kongresa, Američani zelo podpirajo pglavitne cilje zakonodaje, vključno s potjo do državljanstva za nezakonite priseljence. To lahko govori v prid tudi dejstvu, zakaj je predlog zakona v Senatu prejel tako močno podporo te običajno polarizirane skupine senatorjev. Predlog namreč ne zahteva izbire med enim ali drugim vprašanjem, temveč se problematike loteva na celovit način – to dokazujejo stališča Senata in javnosti (Gallup Politics 2013). Če si bodo republikanci v Predstavniskem domu v prihodnje prizadevali za nasproten, postopen pristop k reševanju priseljske problematike, kjer različna področja urejajo posebni zakoni, se bodo zakonodajalci prisiljeni osredotočiti na eno reformo, skoraj zagotovo na račun druge. Tako bi tvegali preobrat javnega mnenja in zmanjšanje podpore pri prizadevanjih za reformo priseljavanja. Reforma namreč sedaj uživa široko podporo javnosti, postopni pristop urejanja problematike pa bi lahko vodil v ponovni dolgotrajni ideološki razkol in politični boj. Zato tudi ni verjetno, da Predstavniški dom ne bi sprejel prepotrebnih sprememb, a dokler predlog ni potrjen, je stanje na področju priseljavanja še vedno na isti točki. Zato si predsednik Obama prizadeva, da bi se problematika celovito reševala po hitrem postopku ter da bi prvič po letu 1986 ZDA z reformo uredile predolgo nedotaknjeno področje. »Čas je zdaj.« (Obama v Foley 2013)!

LITERATURA

- Bush, George W. (2010). *Decision Points*. New York: Random House Inc.
- Citrin, J., D. P. Green idr. (1997). Public Opinion Toward Immigration Reform: The Role of Economic Motivations. *The Journal of Politics* 59/3, 858–881.
- Congressional Record* (2013), <http://beta.congress.gov/> (10 Jan. 2014).
- Dorsey, Margaret E., Díaz-Barriga, Miguel (2007). Senator Barack Obama and Immigration Reform. *Journal of Black Studies* 38/1, 90–104.
- Dunaway, J., Branton, Regina, Abrajano, Marisa (2010). Agenda Setting, Public Opinion, and the Issue of Immigration Reform. *Social Science Quarterly* 91/2, 359–378.
- Espenshade, T., Calhoun, Charles (1993). An Analysis of Public Opinion Toward Undocumented Immigration. *Population Research and Policy Review* 12, 189–224.

- Federation for American Immigration Reform (2008). *History of U.S. Immigration Laws*, http://www.fairus.org/facts/us_laws (10 Jan. 2014).
- Foley, Elise (2013). Obama Immigration Reform Speech: The Time Is Now. *The Huffington Post*, 29. januar 2013, http://www.huffingtonpost.com/2013/01/29/obama-immigration-reform-speech_n_2575572.html (10. Jan. 2014).
- Foley, Elise, Stein, Sam (2012). Obama Promises Swift Action On Immigration In Meeting With Progressives. *The Huffington Post*, 13. november 2012, http://www.huffingtonpost.com/2012/11/13/obama-immigration-action_n_2125625.html (10 Jan. 2014).
- Fragomen, Austin T. Jr. (1997). The Illegal Immigration Reform and Immigrant Responsibility Act of 1996: An Overview. *International Migration Review* 31/2, 438–460.
- Gallup Politics (2013). *Passing New Immigration Laws Is Important to Americans*, <http://www.gallup.com/poll/163475/passing-new-immigration-laws-important-americans.aspx> (10 Jan. 2014).
- Hood, M. V., III, Morris I. L. (1998). Give Us Your Tired, Your Poor, ... But Make Sure They Have a Green Card: The Effects of Documented and Undocumented Migrant Context on Anglo Opinion toward Immigration. *Political Behavior* 20/1, 1–15.
- Illegal Immigration Reform and Immigrant Responsibility Act, PL 104–208 (1996), <http://www.gpo.gov/fdsys/pkg/PLAW-104publ208/pdf/PLAW-104publ208.pdf> (10 Jan. 2014).
- Kaine, Tim (2013). Border Security, Economic Opportunity, and Immigration Modernization Act-Motion to Proceed. *Congressional Record* 159, No. 82, Pt. 12, (11. 6. 2013), 4083–4086.
- Klemenčič, Matjaž (2010). Immigration and Citizenship in the United States after 1880. *Citizenship and Identities: Inclusion, Exclusion, Participation*. Pisa: Pisa University Press, 235–252.
- Medica, Karmen (2007). Sodobne migracije in dileme varnosti. *Socialno delo* 46/3, 125–133.
- National Immigration Law Center (2013). *The Senate Immigration Reform Bill (S. 744): What's Good, What's Bad*, <http://www.nilc.org/s744goodbadtable.html> (10 Jan. 2014).
- Newell, Jim (2013). Senate vote in favour of immigration reform package – as it happened. *The Guardian*, 11. junij 2013, <http://www.theguardian.com/world/2013/jun/11/us-senate-immigration-reform-live> (10 Jan. 2014).
- Pajnik, Mojca, Bajt, Veronika, Herič, Sanja (2010). Migranti na trgu dela v Sloveniji. *Dve domovini / Two Homelands* 32, 169–190.
- Parker, Ashley, Gabriel, Trip (2012). Romney Exhibits a Change in Tone on Immigration. *The New York Times*, 21. junij 2012, <http://www.nytimes.com/2012/06/22/us/politics/romney-exhibits-a-change-in-tone-on-immigration.html>.
- Pew Research Center (2013), <http://www.pewresearch.org/> (10 Jan. 2014).
- Presidential Campaign Websites (1996). *On the Issues of Immigration*, <http://www.4president.us/issues/clinton1996/clinton1996immigration.htm> (10 Jan. 2014).
- Reid, Harry (2013). Immigration Reform. *Congressional Record* 159, No. 80, Pt. 6 (7. junij 2013), 3997–3998.
- Rosenblum, Mark R. (2011). *US Immigration Policy Since 9/11: Understanding the Stalemate over Comprehensive Immigration Reform*, <http://www.migrationpolicy.org/pubs/rmsg-post-9-11policy.pdf> (10 Jan. 2014).
- Rubio, Marco (2013). Border Security, Economic Opportunity, and Immigration Modernization Act-Motion to Proceed. *Congressional Record* 159, No. 82, Pt. 12 (11 Jun. 2013), 4080–4083.
- S. 744 An Act to Provide for Comprehensive Immigration Reform and for Other Purposes* (2013). Washington: Government Printing Office.
- Saine, Cindy (2013). *US Senate Begins Debate on Immigration Reform*, <http://www.voanews.com/content/united-states-senate-begins-debate-on-immigration-reform/1677627.html> (10 Jan. 2014).
- Sessions, Jeff (2013). Border Security, Economic Opportunity, and Immigration Modernization Act-Motion to Proceed. *Congressional Record* 159, No. 82, Pt. 8 (11 Jun. 2013), 4007.

The Huffington Post (2011). *Obama Immigration Speech: President Heads To Texas To Push Reform*, 10. maj 2011, http://www.huffingtonpost.com/2011/05/10/obama-immigration-speech-_n_859828.html (10 Jan. 2014).

The Washington Post (2013), <http://www.washingtonpost.com/> (10 Jan. 2014).

Zavratnik, Simona (2010). Human rights and human trafficking: Reflections on the Slovenian case. *Dve domovini / Two Homelands* 32, 169–190.

Zeleny, Jeff, Coolidge, Richard, Phelps, Jordyn (2013). 'Proud wacko bird' Ted Cruz calls Obama biggest obstacle to immigration reform, <http://news.yahoo.com/blogs/power-players-abc-news/ted-cruz-obama-biggest-obstacle-immigration-reform-calls-112202690.html> (10 Jan. 2014).

SUMMARY

DEBATES IN THE U.S. SENATE ON IMMIGRATION REFORM 2012–2013

Maja RAMOVŠ

The article provides an insight into United States' immigration system changes, from the times of Bill Clinton's presidency until the present, when the number of undocumented immigrants in the U.S. has surpassed eleven million and the need to regulate the immigration system is essential not only from an economic and safety but also from social point of view. In 2006, the Clinton administration succeeded in implementing the Illegal Immigration Reform and Immigrant Responsibility Act. Despite the fact that the reform introduced some very strict limitations and in particular, the possibility of the expulsion of undocumented immigrants, reality has shown that since 1996 more than a million undocumented immigrants have been expelled from the country. After the attacks on 9/11 the inflow of undocumented immigrants only grew, yet the possibilities of acquiring a US citizenship were practically slim to none (only if the US Congress had adopted a law on amnesty, similar to that of 1986). President Obama's approach to comprehensive immigration reform was more tactical as he had largely stayed out of the immigration give-and-take, to avoid associating the bill too much with him. He was, however, joined by an extremely carefully curated group of backers, ranging from the business community to labour, law enforcement, local politics, the activist community and also a significant number of Republicans. The Senate passed a filibuster hurdle on comprehensive immigration reform 27 June 2013. But the immigration reform bill still has to go through an entire other house of Congress. In any case, it will take a lot of compromises, effort and willingness of both parties to finally pass a reform bill also approved by the Republican majority in the House of Representatives. The major components of the bill are to devise a roadmap to citizenship, taking the necessary steps in the area of border and internal immigration enforcement (increased detention, deportation, and border control measures), ensuring that U.S. employers hire only workers eligible to be employed in the U.S., and setting up a streamlined process for highly skilled immigrants and immigrant family members to come to or remain in the U.S. Analysis of the implementation processes of new immigrant legislation in the presidential term of Barack Obama and an overview of the planned legislative changes that were made in the U.S. Senate also provide an understanding of spirit of the time in order to foresee what is to be expected in the field of immigration legislation once the debate is moved to the House of Representatives. It is of the utmost importance for United States to try and fix its broken immigration system and form a path to citizenship for eleven million undocumented workers.